

Zondagsrust

- Blog - Ik woon, na jaren in de Randstad te hebben gewoond, in het oosten van het land. In een kleine, historische stad die deel uitmaakt van de Biblebelt. Mijn vrienden, die nog in het wilde westen wonen, herinneren me daar keer op keer aan. 'Dat is toch heel christelijk, daar?' Zelf merkte ik er weinig van, tot onlangs de gemeentelijke verkiezingstijd aanbrak. Dan komen de mensen naar buiten met hun denkbeelden. Op internet, in de stadskrant en in de summiere tot schreeuwerige partijfolders die in je brievenbus worden gegooid. Een hot item hier is de strijd om de openstelling van de winkels op zondag.

Vaak kijk ik op tv naar at5, omdat ik veel van Amsterdam hou en het westen soms mis, en zie momenteel voortdurend burgers op straat gevraagd worden naar hun favoriete lijsttrekker. 'Op wie gaat u stemmen?' Acht van de tien keer willen mensen dat niet vertellen. Als ze toch onthullen wie ze goed vinden als leider van de partij van hun keuze, vraagt de interviewer: 'Is dat waarom je op die partij stemt?'. 'Nee, ik stem niet op een persoon!'. Wat is dat? Mag dat niet? Is het not done? Gaat het er, vooral met de gemeenteraadsverkiezingen, niet om welk persoon met plannen die jou aanspreken, iets kan betekenen in jouw stad of dorp?

Ik heb alle verkiezingsprogramma's van de partijen in deze betrekkelijk kleine stad gelezen, veelal christelijk inderdaad, maar google ook de lijsttrekkers. Wie zijn ze? En dan zoek ik naar video's waarin ze me wel of niet overtuigen en aanspreken. De partij waar ik voorheen altijd op stemde, valt hier dan meteen af. Wat een gezever. Mensen veroordelen, het is fout, maar hier gaat het om

vertrouwen. Kan deze persoon zich in de raad hardmaken voor de plannen voor deze stad waar ik achter sta? Heeft hij of zij charisma?

Er is ook een niet-christelijke partij die tegen de zondagopenstelling van de winkels is. De lijsttrekker weet het mooi te vertellen. Volgens hem is er weinig belangstelling van de ondernemers in de binnenstad voor een koopzondag, ondermeer omdat ze die dag zelf graag vrij willen houden. Man, man, wat een venijnige reacties daarop op de sociale media. Ikzelf denk dat het vooral mooi is dat een binnenstad één dag in de week leeg en stil is. Geen jengelende peuters, rokende mannen die voor de ingang van een winkel wachten op hun vrouw of toeterende auto's bij de parkeergarage. Als tegenargument werd gebruikt dat al die kerkgangers ook herrie maken en met de auto komen. Wat een onzin, dat zijn enkele momenten per zondag en die mensen schreeuwen niet. Toegegeven, het barst hier wel van de kerken.

Ik ben al vijftientig jaar niet meer christelijk, maar geniet nog steeds van een stad in zondagsrust. Er zijn er niet zoveel meer. Zwaar geïrriteerd was ik toen het in Haarlem, waar ik toen woonde, elke zondag koopzondag werd. Veel mensen waren blij, want op zondag was de stad altijd zo saai en uitgestorven. Laat de binnenstad toch één dag per week saai zijn. Stilte is fijn. Je kunt ongestoord, al slenterend, huizen en steegjes bekijken en fotograferen. In een verlaten straat komen die oude kerken prachtig tot hun recht. Ook de zijstraten van de winkelstraat staan niet volgepropt met fietsen en scooters. Een aantal cafés is hier wel open op zondag, maar daarbinnen is het dan ook lekker rustig. Een linkse lijsttrekker die voor zondagsrust is, een man naar mijn hart.

Mae Hoffman